

Lợi Dụng Cô Hầu Nhỏ

Contents

Lợi Dụng Cô Hầu Nhỏ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10

Lợi Dụng Cô Hầu Nhỏ

Giới thiệu

Một câu chuyện vô cùng ngắn gọn nhưng mang theo sự ngọt ngào lãng mạn khiến cho bạn không thể

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-dung-co-hau-nho>

1. Chương 1

Lam đứng chôn chân tại cửa, mắt cô mở to nhìn một màn trước mắt.

Bố cô thờ ơ hút thuốc lá, tay ông sờ soạng vali tiền to. Miệng ông cười lộ hàm răng nhuộm đen, chân gác lên bàn rung rung.

Mẹ cô sụt sịt, mặt đỏ gay, lặng lẽ xếp quần áo vào một cái túi cho con gái, một bên má của bà đỏ ửng do vừa bị đánh.

Thằng em 5 tuổi của cô bị ăn 3 phát roi vào mông, lần đít, mũi nó thò lò, nước mắt không ngừng chảy ra, cái giọng ồm ồm nỉ non không cho Lam đi.

Thiếu niên vết trắng với gương mặt hoàn mỹ thờ ơ dựa lưng vào khung cửa cũ nát, theo sau là 2 vệ sĩ lực

lưỡng mặc vét đen. Cậu ta tầm 18 tuổi, tóc đen, mắt xanh lam đậm, mũi cao, da trắng, trên tay cầm con iphone đời mới, nhìn qua là thấy nét con việt kiều.

Sao trên đời này vẫn còn có việc bán con trả nợ nhỉ? À mà không, chẳng qua là cô đã quá tin vào cuộc đời màu hồng mà thôi.

Trong suốt quá trình rời nhà đến khi bị thân ảnh cao gần mét 8 của cậu thiếu niên kéo lên xe, Lam không hề khóc cũng chẳng hề tỏ ra bất ngờ khi bị bán đi.

-Tên?

Cậu thiếu niên gác tay lên thành xe hơi, mặt hướng ra cửa kính hỏi cô gái đang cúi gầm mặt bên. Lam giật mình, mặt vẫn cúi gầm mà trả lời.

-Bảo Lam.

-Tuổi?

-16.

-Họ?

-Theo họ anh.

Người thanh niên nhướn mày với Lam. Cô gái này quá ngoan, biết thân biết phận, không hề khóc lóc ăn vạ hay làm loạn trên xe. Cậu ta nhếch nhẹ môi tạo ra một nụ cười bán nguyệt, đưa cho Lam một gói khăn giấy rồi đeo tai nghe vào:

-Gọi là “cậu chủ”. Em có thể khóc một chút.

Lam sững người nhận gói giấy được đưa đến gần mặt. Mũi cô ửng đỏ, dần dần tiếng khóc nỉ non vang lên quanh xe, sau đó to dần, to dần rồi tắt lịm. Lam ngủ gục trên xe, đầu dựa vào cửa kính trong suốt.

Cậu chủ thấy vậy tháo tai nghe ra, vén lên lọn tóc loà xoà trước mặt Lam và cười. Cái tai nghe... vốn không hề bật nhạc.

Khi được đưa về dinh thự của cậu chủ, do sự khôn khéo biết điều của mình mà Lam vinh dự được bà chủ cho làm người hầu riêng của cậu chủ. Toàn bộ học phí của cô đều được bà chủ đóng hộ, lương tháng 5 triệu, cơm ngày 3 bữa, còn được cấp hẳn phòng riêng. Cuộc sống xa hoa trái ngược với cuộc sống luôn vì tiền trước đây của cô. Hơn nữa công việc của cô vô cùng đơn giản, làm mọi việc liên quan đến cậu chủ, cậu sai gì làm nấy, ngày ngày được giáp mặt với cậu chủ khiến đám hầu gái bĩu môi ghen tị. Kì lạ là trai gái đến tuổi động dục thường xuyên tiếp xúc như thế mà Lam chẳng có bất kì ý nghĩ trào cao nào đến cậu chủ đẹp trai phong độ, điều này khiến bà chủ rất đổi hài lòng.

Cuộc sống cứ thế trôi qua đã được 1 tháng. Lam theo sắp xếp công việc cầm túi quà nhỏ đến gõ cửa phòng cậu chủ.

-Vào đi!

Được sự cho phép mới dám bước vào, đó là cách ứng xử của một cô hầu chuẩn.

-Thưa cậu chủ, dây chuyền vàng nạm 5 cara kim cương cậu đặt đã có.

-Ừ, để đấy.

Cúi đầu 45° để nói chuyện, Lam theo lời cậu chủ đặt túi quà nhỏ ở bàn làm việc-nơi cậu đang lách cách gõ bàn phím laptop. Cậu chủ mắt vẫn không rời màn hình cất giọng lạnh nhạt hỏi Lam:

-Em chắc là người yêu tôi sẽ thích món đồ này chứ?

Cậu chủ có một cô người yêu tóc vàng rất xinh, đặc biệt vòng một và vòng ba của cô ta cực kì khủng bố. Tính tình cô ta điệu đà ôn ền, thể loại bánh bèo mê trang sức. Nghĩ vậy, Lam cúi đầu khẽ đáp:

-Vâng.

Cậu chủ không quan tâm đến câu trả lời đầy cung kính của cô, mắt vẫn dán chặt vào màn hình laptop. Lam biết điều lảng lạng lui ra cửa, đến khi chuẩn bị bước ra thì bị gọi giật lại:

-Đứng lại!

Lam quay qua nhìn theo hướng tay cậu chủ chỉ, thấy trên bàn trà có một chiếc bánh matcha trà xanh phủ kem béo ngậy.

-Ăn sạch.

Lam nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống ăn. Ánh nắng buổi chiều tà chiếu lên thân hình bé nhỏ của cô hầu khiến da cô trở nên hồng hào. Mái tóc dài thướt tha của cô hầu nhuộm màu nắng. Mắt to khép hờ, mi cong vút, đôi môi hồng dưới chiếc mũi cao hé mở đón miếng bánh. Khi lớp kem phủ thơm ngon chạm vào đầu lưỡi cô không nhịn được mà thốt lên:

-Ngon quá.

Cậu chủ đang gõ phím đằng kia không nhịn được cười nhạt một cái.

Sau khi cô hầu của mình đã ra khỏi phòng, cậu chủ mới nhắc máy gọi cho một dãy số. Đầu dây bên kia vang lên âm thanh cực ngọt của con gái:

-Gì thế anh yêu?

-Cái bánh đó... tôi thích. Lần sau làm nhiều một chút.

-Vậy hả? Tốt...

Đường chuyển được cậu chủ cúp ngay sau đó.

Cậu chủ nuốt khan. Vừa nãy xương quai xanh của cô hầu như ẩn như hiện trước mặt khiến cậu rầm rứt dưới thân. Cái cảm giác ham muốn chiếm đoạt này chắc chỉ là phản ứng sinh lí dậy thì thôi nhỉ?

2. Chương 2

Lam đi học về thấy dinh thự được trang trí khác lạ, thi thoảng lại thấy vài chùm bóng bay màu hồng màu tím. Cô hiếu kì đứng im tại chỗ nhìn đảo mắt xung quanh. Bà chủ đang định đi ra ngoài nhìn thấy Lam đang thần thờ liền vỗ vai cô một cái. Sau khi nhận được cái cúi chào cung kính từ Lam, bà cười thật tươi:

-Hôm nay là sinh nhật cậu chủ, con mau vào phòng sửa soạn tắm rửa một chút. Nhanh lên, giờ là 6h, 7h tiệc sẽ bắt đầu.

Lam vâng vâng dạ dạ phi nhanh vào phòng. Đúng 7h, Lam trong trang phục hầu gái bước ra, tóc cô để xoã thoang thoang mùi dầu gội, gương mặt không trang điểm mà vẫn trẻ trung tươi mát.

Khách khứa bắt đầu đến, trong đó có cả bạn bè và cả cô người yêu xinh đẹp của cậu chủ. Vì là người hầu riêng nên Lam không cần phải tiếp khách, cô nhanh chân phi ra ngoài đường mua cái gì đó.

Tiệc đã bắt đầu, cậu chủ ở trên bàn ăn ngóng mãi chẳng thấy bóng dáng cô hầu đâu. Cậu tức giận nổi cơn tanh bành, nói quản gia cho cô hầu tối nay nhịn cơm.

Lam trên tay xách túi bóng lớn nhỏ đi về. Vừa bước đến cổng cô liền bị quản gia chặn lại nói câu gì đó. Cô hầu cụp mắt xuống, lặng lẽ về phòng của mình.

Cậu chủ ở bàn ăn cao nhất nhìn thấy cô hầu thui thủi về phòng chả hiểu sao rầm rứt khó chịu. Tay cậu đặt ở eo cô người yêu siết mạnh khiến cô ta kêu la oai oái. Cả đại sảnh cho là cậu véo trêu người yêu, cười ầm lên, chỉ có cô người yêu tóc vàng mới biết cậu véo đau đến thế nào.

Giờ là 9h tối. Vì trời mùa hè nên trăng lên cao, sáng tròn. Tiệc chưa tàn nhưng cậu chủ có vẻ như đã chịu nết nổi, cậu khéo léo cùng với người yêu trốn vào phòng riêng. Ai cũng hiểu đôi trẻ muốn làm gì, bà chủ

cũng mắt nhắm mắt mở coi như không biết, chỉ có người tinh ý mới nhận ra phòng mà cậu chủ cùng cô người yêu bước vào tuy cũng có giường, nhưng lại không phải phòng ngủ của cậu chủ.

10h tối, Lam ở trong phòng điều hoà mát lạnh đang mặc đồ ngủ cấn bút làm bài. Cô hầu đột nhiên đặt bút xuống, len lén đi về phía phòng bếp. Đại sảnh dinh thự lớn giờ chống trơ, khách khứa bị đuổi về hết, bao gồm cả cô người yêu của cậu chủ. Lam gỡ túi giấy bóng cô mua từ siêu thị, hí hụi lạch cạch làm cái gì đó.

11h đêm, cậu chủ ở phòng riêng đang chuẩn bị muốn đập phá đồ lung tung thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Cửa vừa mở, thân ảnh đáng yêu của cô hầu nhỏ đập vào mắt khiến cơn giận của cậu chủ từ tối đến giờ đều tiêu tan hết.

Lam để tóc xoã dài, chân đi dép bông trong nhà cúi gằm mặt xuống. Cơ thể bé nhỏ của cô gái 16 tuổi lại càng bé hơn trong bộ đồ ngủ màu hồng. Tay cô hầu run run, nâng niu chiếc bánh gato thật nhỏ trên tay. Cô hầu quay mặt đi, khe khẽ nói:

-Chúc mừng sinh nhật, cậu chủ!

Cậu chủ đứng chết lặng ở cửa một lúc lâu. Lam thấy cậu không nhận, tưởng cậu chê liền lẳng lặng thu tay lại, xin lỗi:

-Chắc là cậu chủ vẫn còn giận. Thôi, để em cất đi vậy.

Lam lạnh nhạt định bước đi thì bị cậu chủ nắm cổ áo kéo lại. Cậu hẩy Lam ngồi vào ghế gần bàn trà, đóng cửa lại rồi ngồi đối diện cô. Đến lúc ngồi xuống rồi tìm cậu vẫn còn đập thành thịch, chân tay còn hơi run, phải cố gắng lắm cậu mới kìm chế được ý muốn ôm thân ảnh nhỏ bé vào lòng.

-Là... là em làm... à?

Cậu chủ tay ôm miệng, mặt hơi đỏ trước ánh mắt mở to đầy mong chờ của cô hầu. Lam gật gật đầu khẳng định:

-Vâng!

-Ng... ngon...

Cậu chủ quay mặt đi, cậu không hề nói dối. Trong suốt 18 năm trên cuộc đời, bánh gato vị chocolate cậu ăn không biết bao nhiêu lần, nhưng đây, là lần cậu cảm thấy ngon nhất. Nhớ lại cảm giác khi nhận được mấy món quà xa xỉ của người khác, quả thật được nhận bánh gato của cô hầu cậu còn thấy có ý nghĩa hơn.

Lam hơi bất ngờ, sau đó cô khẽ híp mắt lại cười đắc chí. Cô liếm liếm môi khiến cậu chủ run lên, đòi hỏi:

-Em cũng muốn ăn!

Cậu chủ lập tức ngoạm một miếng gần hết chiếc bánh rồi nhường một phần nhỏ lại cho cô hầu. Lam không dám có ý kiến gì, lẳng lặng thưởng thức thành quả của mình.

Cậu chủ nhồm nhoàm nhai bánh ngấm cô hầu ăn. Trong thâm tâm cậu dường như vị trí của cô hầu đã tăng lên một chút.

Bất chợt thấy vụn bánh trên mép cô hầu nhỏ, cậu chủ không nhịn được nhào người lên hôn vào môi cô hầu, đồng thời liếm sạch vụn bánh xung quanh.

3. Chương 3

Thời gian trôi thật nhanh, thấm thoát Lam đã làm người hầu được 2 năm. Mọi quan hệ của cậu chủ là cô vẫn như vậy, sau buổi tối sinh nhật ấy vẫn không có thêm tiến triển gì. Vẫn là những câu xã giao hờ hững, cần là những cái cúi đầu đầy cung kính.

-Trịnh Tiệp Bảo!

Bạn cậu chủ gọi. Cậu chủ năm nay đã là một thanh niên 20 tuổi căng tràn tinh lực. Tuy số lần cậu động dục với cô người yêu nhiều hơn nhưng ham muốn của cậu với cô hầu có vẻ giảm. Cậu thờ ơ, hờ hững, lấy phong thái chuẩn của một cậu chủ mà coi Lam như con ở đích thực.

Đã 8h tối. Cậu chủ vẫn lạch cạch gõ bàn phím, nhưng là trên một con laptop đen mới, điện thoại cậu chủ cũng đã thay thành iphone 7, con iphone này còn đắt đỏ và hiếm có trên thị trường bấy giờ. Bỗng dưng cậu ngừng gõ, gấp laptop lại, chống tay lên cằm trầm tư.

Bộ đồ của cô hầu riêng của cậu hình như hơi chật rồi.

Phần ngực bị bó sát lại một chút, eo cũng siết chặt, chân váy dài gần đến đầu gối nay đã ngắn đến giữa đùi. Quần tất năm đó cậu phát cho giờ bị kéo một chút, lỗ hồng giữa các sợi tơ hình như to ra. Hôm trước khi cô hầu cúi xuống nhặt đồ cậu còn thấy chiếc quần hồng như ẩn như hiện sau làn tơ ren đen.

Là cô đã lớn thêm thay là do cái váy co lại?

Là chân cô dài thêm hay tại chất lượng quần tất kém đi?

Có trời mới biết được!

Cậu chủ mãi suy tư đến mức tay thì cầm dao gọt quả nhưng vỏ quả thì chẳng thấy đâu. Thơm tho, đầu con dao cứa vào ngón tay cậu chủ một đường làm máu chảy ròng ròng. Cậu chủ nhíu mày, mở cửa phi đến phòng cô hầu gõ cửa rầm rầm:

-Lam, mở cửa ra!

Gọi mãi chẳng thấy cô hầu nhỏ của cậu ra mở cửa, cậu điên máu càng gõ mạnh hơn. Rõ ràng bên trong phòng cô có tiếng lạch cạch, tại sao cô không ra mở cửa cho cậu? Cô đang làm gì mà dám lờ cậu đi? Tại sao?? Tại sao???

Cậu chủ gõ một hồi cũng không thấy bóng dáng Lam đâu. Chợt xoay núm cửa, không khoá, cậu đẩy cửa xông vào.

Bỗng cảnh tượng trước mắt làm cậu chết lặng, mắt cậu chủ mở to, cổ họng nghẹn lại, thật lâu không nói lên lời.

Cô hầu nhỏ của cậu ngồi bệt xuống sàn nhà, cánh tay mảnh đang tìm quần áo. Mái tóc dài thắt tha nay lại càng dài hơn, phủ xuống lan ra cả nền tạo thành một thác đen khổng lồ chảy từ đỉnh đầu xuống. Khăn tắm trắng chỉ quấn được từ ngực đến quá đùi một tẹo, một tay cô hầu giữ chặt cho nó khỏi tuột ra. Bờ ngực to tròn ẩn hiện, vòng eo thon cùng vòng 3 được che khuất bởi khăn tắm. Quanh người cô bốc lên một làn khói mỏng, tóc nhỏ nước, hiển nhiên là vừa mới tắm xong. Cô hầu thấy cậu chủ xông vào liền giật mình, thỏ thẻ hỏi:

-Cậu chủ... không chờ em được một chút sao?

Cậu chủ vẫn đứng tại chỗ, động tác dừng lại hoàn toàn, cánh tay vẫn giơ lên giữa không trung, toàn thân bật chế độ "pause". Lam liếc thấy đầu ngón tay cậu chủ rỉ máu liền à một cái, nhẹ nhàng lôi từ trong ngăn kéo ra một miếng băng gâu, tiến đến gần. Cô hầu nhỏ cúi xuống, ngậm lấy đầu ngón tay kia mà mút khiến cậu chủ cứng đờ, một cơn run rẩy lan toả khắp sống lưng. Sau khi máu trên tay cậu chủ đã được cô hầu ngậm hết, cô dùng tay khéo léo quấn quanh một vòng băng gâu.

Trong suốt cả quá trình vừa rồi, cậu chủ đã được ngắm cảnh đẹp miễn phí, đôi gò bồng đảo trắng mịn của cô hầu đã được ánh mắt của cậu chủ nuốt gọn.

Xong xuôi, Lam ngẩng mặt lên đối mặt với cậu chủ. Tay cô vô thức vén lọn tóc xoà vào mắt, môi cong lên, mỉm cười lại:

-Cậu chủ, cậu còn đau ở đâu sao?

Cậu chủ cắn răng nhịn lại cơn đau nóng phía dưới bụng. Yết hầu chuyển động, cậu nuốt khan vài cái, ho vài nhát, rồi ồm ờ:

-Không... Hết đau rồi.

-Thế cậu chủ còn đứng đây làm cái gì?

Cậu chủ siết nắm đấm muốn phang cho cái mặt vô tội của cô hầu một phát. Chân cậu nửa muốn đi, nửa muốn ở lại. Ham muốn tuổi thành niên đột ngột ủa về làm bản năng trong cậu liên tục muốn giơ tay đè cô hầu lên giường. Thế nhưng lí trí cậu lại gào thét phủ nhận. Cô ta là một con hầu rách nát, hèn mọn, cô ta là đáy của xã hội, không thể nào đứng ngang hàng với đỉnh của xã hội được.

-Lam này...

-Dạ?

-Sao đứng trước mặt cậu chủ mà em không ăn mặc cho hảnh hoi?

Cậu chủ ho khan, e hèm nhắc nhở.

-Cậu chủ phải đi ra thì em mới mặc được chứ?

Xem kìa, gan lớn hơn rồi, còn muốn trả treo với cậu chủ cơ đấy!

-Em ăn mặc như thế này không phải muốn câu dẫn tôi sao?

-Là cậu chủ xông vào mà?

Cậu chủ vẫn còn trẻ con, tính tình bốc đồng, bị mấy câu nói của cô hầu làm máu dồn lên não. Cậu nóng nảy đóng rầm cửa lại, bỏ đi.

Ngày hôm sau Lam được cấp một bộ hầu gái mới. Dài hơn, rộng hơn, kín đáo hơn. Chỉ có điều cậu chủ sau hôm đó không muốn tiếp xúc với cô nữa, toàn bộ quần áo hay thức ăn cô chạm tay vào đều bị cậu ném hết. Cậu chủ nói thấy cô ngứa mắt muốn tống khứ cô đi, các cô hầu gái xung quanh cười thầm trong bụng. Bà chủ thờ dài, nói nếu cậu chủ ghét cô đến vậy thì nhường cho cậu út. Cậu chủ nghe thế trợn trắng mắt, giận dữ bỏ vào trong phòng. Vài ngày sau đó, cậu chủ....

4. Chương 4

Cậu chủ sốt đã được 3 ngày, nhất quyết không chịu uống thuốc. Người hầu làm cháo thì cậu hắt, quần gia đòi tắm hộ thì cậu đạp cho bay ra khỏi phòng, bà chủ không nói nổi, đành mặc kệ cậu.

Cậu chủ không sao nhưng cô hầu nhỏ thì lại xót. Sống với người ta hơn 2 năm trời, nếu nói yêu không phải thì ít nhất cũng đã coi người ta như người thân, hầu hạ từng li từng tí. Tuy bị cậu chủ cách mặt nhưng 9h đêm Lam vẫn lờ mờ đi vào phòng bếp, nấu bát cháo tía tô với thịt mang lên cho cậu.

Nhà cậu chủ mang tiếng ở giữa trung tâm thành phố, bao nhiêu con ở mà cứ tầm 8 rưỡi 9 giờ tối là lại vắng tanh, ai nấy tầm này cũng xong hết việc, rúc vào phòng mình nghỉ ngơi. Ông bà chủ một phòng, cậu chủ một phòng, cô với ông quản gia mỗi người một phòng nhỏ hơn, còn mấy cô hầu trong nhà một phòng thật lớn, các bác chăm vườn đầu bếp, v...v thì được xây hẳn một căn nhà nhỏ 3 tầng ở góc vườn để ở chung.

Hành lang rộng lớn tối um. Lam cầm bát cháo bốc khói nghi ngút mò mẫm đến phòng cậu chủ. Cô gõ cửa thật nhẹ:

-Thưa cậu chủ...

Lúc sau, chả hiểu sao cửa lại tự mở ra, cậu chủ nằm trên giường trùm kín chăn rên hừ hừ. Cô tiến đến gần lay lay:

-Cậu ơi...

-Cút ngay!

Cậu chủ quát vọng từ trong chăn bông ấm áp. Ở gần cậu chủ máu lạnh nhiều năm, cô hầu cũng đã ăn được thêm mấy lá gan hùm. Lam mặc kệ kéo chăn ra, xoay người cậu chủ lại sờ trán.

Quái lạ, rõ ràng trán chỉ hơi ấm hơn người bình thường một chút, sao lại sốt đến độ không muốn ăn được nhỉ?

-Bỏ tay ra!

-Cậu chủ, dậy ăn cháo đi.

-Tôi không muốn ăn!!

-Em xin đấy. Thấy cậu ốm em xót lắm...

-Xót thật không?

-Thật mà!

Cậu chủ lòng lâng lâng mà cái mồm thì ngược lại. Được cô hầu nịnh vài câu liền chén hết bát cháo, ăn xong cậu còn liếm mép một cái, đợi cô hầu lau mồm sạch sẽ cho mới chịu chui vào chăn. Cậu đẩy viên thuốc cô hầu đưa đến, thủ thủ nũng nịu:

-Tôi không muốn uống thuốc đâu!

Sống ngần nấy thời gian với cậu chủ, cậu toàn trưng cái mặt lạnh tanh ra chứ có bao giờ nũng nịu thế này đâu? Lam hơi sốc, nhưng vẫn cố dễ dàng:

-Cậu uống thuốc đi, cho mau khỏe...

-Thuốc đắng lắm, tôi không thích!

-Thôi em xin. Mai cậu phải đi thi đấy! Cậu định bỏ qua công sức 2 năm vất vả học đại học à?

-Có cách nào khác không?

Bị cậu chủ hỏi, Lam giật mình trầm tư một lúc. Lâu sau, cô nhỏ nhẹ phun ra mấy chữ “Dùng thân thể.”

Hậu quả của việc nói không suy nghĩ trước sau chính là bị cậu chủ mạnh mẽ lôi lên giường, bị lột từng mớ quần áo. Cậu chủ hôn mạnh vào môi Lam như trút hết mọi sự kìm nén, rồi cậu hôn xuống bả vai, xuống xương quai xanh, xuống nữa, xuống nữa, tạo thành những bông hoa nhỏ màu đỏ nhạt. Tay cậu nâng niu, dịu dàng mân mê từng đường cong của cô hầu khiến cô run rẩy. Đúng đến đoạn máu chốt, cậu chủ lại buông ra.

Lam thở hổn hển, đầu óc quay cuồng, cơ thể cô run lên vì sốc. Vốn cứ nghĩ khi cô nói vậy thì việc đầu tiên cậu chủ nghĩ đến sẽ là gọi cho cô người yêu tóc vàng kia, chỉ là không ngờ chính cô lại bị lôi ra làm vật thể trện. Giữa lúc cô đang mâu thuẫn không biết có nên cho cậu chủ tiến vào hay không cậu lại buông cô ra, ôm vào lòng. Vòng tay của cậu mạnh mẽ vòng qua ôm trọn thân thể nhỏ bé hăng còn run rẩy, người cậu lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng. Cậu khẽ hôn vào trán cô hầu một cái hôn thật sâu, không mang chút dục niệm.

-Quên đi.

Cậu chủ nhỏ nhẹ thủ thủ. Lam choáng váng. Cô hỏi:

-Tại sao... lại dừng?

-Bởi vì tôi sợ...

Sợ em ghét tôi, sợ mất em.

-Cậu có thật lòng yêu em không?

Cậu chủ sững lại, cúi xuống nhìn vào cặp mắt của cô hầu nhỏ. Cặp mắt ấy to tròn, kiên định, sự long lanh trong đôi mắt này đã bao lần khiến cậu bồi hồi rồi? Hai năm qua, chẳng biết từ lúc nào mà cô hầu này đã chiếm một phần lớn trong trái tim cậu, ngày đêm cậu khao khát, nhớ nhung bóng dáng ấy. Không yêu là

nói dối. Cậu không rõ là yêu cô vì thân thể, vì chiếm đoạt, hay vì lí do nào khác, chỉ là cậu thật sự rất yêu cô.

-Yêu!

Cậu chủ trả lời chắc nịch. Cô hầu phía dưới mỉm cười, nhướn người lên hôn vào môi cậu chủ. Cô mím môi:

-Tiếp tục đi!

Lam không dám nhận mình ngoan. Con gái tuổi này, ẩn trong tiềm thức vẫn luôn khao khát được yêu thương, được âu yếm, nhất là đối với người đàn ông có bộ mặt đẹp đẽ mà cô đã hầu hạ 2 năm trời này. Thế nên, cô cứ thế để cậu chủ nhắm nháp, ăn sạch sành sanh.

Sáng ngày hôm sau, người hầu trong nhà không thể hiểu vì sao cậu chủ khỏi bệnh, tâm trạng đặc biệt còn rất tốt.

Cậu bấm máy điện thoại, đứng im rồi cười ha ha vài phát “Alo em à chúng mình chia tay”, sau đó hờn hờ đi đến trường.

Bà chủ nhìn một màn này mắt tròn mắt dẹt, lúc sau mặt bà đanh lại, quát lớn:

-CON LAM ĐÂU?!?

Cậu chủ hôm nay làm bài thi rất tốt, vừa về đến nhà cậu đã gọi í ới:

-Lam, Lam đâu rồi??

Người hầu trong nhà cúi gầm mặt xuống, tránh né cậu chủ. Cậu có cảm giác ngờ ngợ, hỏi lại, không ai nhếch môi. Điện tiết, tính công tử bột nổi dậy, cậu quát âm lên:

-Tôi hỏi con Lam đâu? Nó chết ở xó nào rồi, mau lết ra đây!!!

Nói đoạn, cậu túm cổ áo một cô hầu gần đó xách lên dọa nạt, cô hầu gái đó sợ xanh mặt khai hết. Cô ta nói bà chủ thấy vết máu trên ga giường cậu chủ, lại thấy Lam hì hụi trong phòng giặt cái ga đó, bà chủ nổi giận tống cổ Lam ra ngoài, không cho về nữa, giờ không biết Lam đi đâu rồi.

Cặp trên tay cậu chủ rớt bịch xuống đất.

5. Chương 5

Trịnh Tiệp Bảo, cậu chủ, cái tên này cô sẽ nhớ mãi. Lam gạt nước mắt, bước đi. Từ khi biết nhận thức đến giờ Lam chưa một lần rơi lệ, bởi vì cô đơn giản nghĩ sự việc đã thành, dẫu có khóc cũng chỉ khiến mình buồn hơn. Thế mà hôm nay cô lại rơi nước mắt vì một người không phải ruột thịt. Cứ nghĩ đến không được gặp cậu nữa, không được cậu che chở, âu yếm, cô lại không nhịn được mà khóc.

3 năm nữa lại trôi qua...

Tiệp Bảo đứng dưới trời chiều mùa đông lạnh giá, khê hà hơi, một làn khói mỏng bốc lên. Vài ngày nữa là lại đến sinh nhật cậu rồi. Chẳng biết năm nay có ai làm bánh gato chocolate cho cậu nữa không, hay là lại bắt cậu ăn bánh gato 3 tầng và nhận những món quà không có chút tình cảm?

Tịch Bảo 23 tuổi đã thực sự trở thành một người đàn ông thực thụ. Cậu từ gần mét tám giờ đã cao trên mét tám, ẩn dưới bộ quần áo mùa đông dày là một thân hình khỏe mạnh, cổ áo len không thể che hết được phần xương quai xanh gợi cảm đang lộ ra. Cậu ngẩng đầu lên, mấy sợi tóc đen loà xoà lảng tử rớt vào mắt,

che đi đôi đồng tử lam đậm hút hồn. Mũi cao, môi mỏng nhếch nhẹ, Tịch Bảo giơ tay vuốt ngược tóc lên, mấy cô gái xung quanh cứ xuýt xoa không ngừng.

-Ê, thần thờ cái gì vậy?

Bạn Tiệp Bảo hỏi, cậu chỉ cười trừ không đáp. Đường nhiên là cậu đang nhớ về cô hầu nhỏ với mái tóc đen dài của mình năm xưa. Suốt 3 năm nay cậu không ngừng tìm kiếm tung tích của cô hầu nhỏ nhưng bị bà chủ chặn hết. Cậu tự mắng, tự trách, sao trước kia không chịu dò hỏi một chút xem cô học trường nào, sao lại vô tâm đến thế? Mò về nơi cô và cậu lần đầu gặp nhau thì cậu bị mẹ với em cô đuổi, bố cô tưởng cậu đến đòi lại tiền nên phản ứng lại càng loạn hơn. Cuối cùng rốt cuộc cũng chẳng tra ra cô ở đâu cả.

-Thôi đi! Tẹo có buổi hẹn bên hiệu trưởng trong đại học sư phạm đấy, liệu hồn mà nói chuyện cho hẳn hoi. Lão đấy ăn trắng trợn và làm việc cũng trắng trợn nốt. Mày nói khéo với lão một tí, đủ cho lão ít hiền là lão cho em trai mày loại tốt liền!

(Đây hoàn toàn chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng, tác giả không hề quen ông hiệu trưởng nào ăn hối lộ của đại học sư phạm hết. Đề nghị quý độc giả không hiểu nhầm và tin tưởng.)

-Rồi...

Tiệp Bảo cười nhẹ, vỗ vỗ vai thẳng bạn. Bạn cậu là Từ Minh đã cưới vợ rồi, làm sao mà hiểu được tâm tư của một thằng như cậu chứ?

Hai bóng dáng dưới chiều đông bắt xe đi thẳng đến cổng trường đại học sư phạm.

Lam ngồi ăn bánh bột lọc ở quán gần trường đại học. Bánh ở đây rất ngon, bột mềm, nhân nhiều, tôm to ngọt, nước chấm cũng vô cùng ngon. Cô tôm tằm ăn đến hết bát thứ 2 mới đứng dậy tính tiền.

Ôm đồng chuyên đề phía dành cho sinh viên năm tư, Lam khệ nệ không nhìn đường khiến cô đâm phải một người. Cô riu rít xin lỗi, cúi xuống nhặt chuyên đề, người đó cũng giúp cô nhặt lên, nhìn theo bóng lưng cô đi khuất.

Lam bước vào lớp, lớp trưởng nói thầy bộ môn ở căn-tin, cô lại lọ mọ mò xuống căn-tin để nộp chuyên đề. Dưới căn-tin bọn con gái đang kháo nhau có 2 anh điển trai đến trường. Lam vừa ló mặt đến, một đứa con gái năm 2 đã nhằm đúng tập chuyên đề của cô, hất nước:

-Ồ em xin lỗi chị, em nhớ tay!

Lam mím môi nhẫn nhịn. Chuyên đề của cô ướt hết rồi, chắc phải khát thầy lại mấy ngày vậy. Từ khi vào trường đại học này đến giờ Lam luôn gặp rất nhiều rắc rối, bị hất hủi. Thế nên mới nói, xinh đẹp quá, suất sắc quá cũng là một cái tội, bình thường mới là tốt nhất.

-Bạn học Lam à, bạn đừng trách con bé. Nó tưởng chỗ bạn đứng không có ai nên nó mới đổ nước đấy!

Cả đám bàn đằng kia cười phá lên. Đó là bàn tụ hợp trai xinh gái đẹp, trong đó trai là những tên bị Lam từ chối kiếm người yêu mới để trả thù Lam. Chẳng biết vì sao Lam lại bị cả trường này hất hủi, coi khinh, là tiêu điểm làm trò cười cho mọi người. Đám con trai thấy cô là buông vài câu khiếm nhã, con gái thấy cô là vênh mặt lên dạy đời, tỏ vẻ. Cô làm sao biết được chuyện này là do một tay bà chủ thúc đẩy cơ chứ?!

Một đứa con gái năm tư chuẩn bị tiến lại gần định chét gì đó vào người Lam, chợt có một cánh tay vòng từ sau lưng Lam ôm cô vào lòng, tay còn lại nắm lấy cánh tay của đứa con gái kia bẻ ra sau.

-Bạn nữ này chả có chút dịu dàng nào cả.

Âm thanh quen thuộc đến không thể quen hơn bay vào tai Lam, mắt cô mở to, chân cứng đờ, toàn thân run lên vì vòng ôm ấm nóng. Đám con gái nhìn thấy khuôn mặt tuần mi thì tức giận phải nói. Đàn bà là một sinh vật hay ganh tị, thấy cô ta xinh hơn mình hay có người yêu đẹp trai hơn mình cũng khó chịu. Đám con gái kia trước đây tuy biết mình không xinh bằng Lam, nhưng chỉ ít còn có người yêu đẹp trai còn Lam không có khiến họ thoải mái, nay tự nhiên nảy lời ra một siêu cấp soái ca che chở cho Lam, họ không tức sao được cơ chứ!?

Đứa con gái năm tư bị Tiệp Bảo nắm tay một mắt thần thờ nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của cậu, một mắt lại trừng trừng muốn xé nát cái bản mặt tốt số của Lam ra. Tiệp Bảo hất tay một cái cô ta ngã dúm dùi ra đằng sau, cậu “người yêu đẹp trai” của cô ta cũng không dám ra đỡ. Tiệp Bảo giật chuyên đề trên tay Lam ra vút phịch xuống trước mặt cô bạn đang ngã sõng soài dưới đất, lạnh nhạt đe dọa:

-Nước cam là dùng để uống chứ không phải để gây sự. Mang đồng chuyên đề này về nhà lại một bản mới sạch sẽ rồi nộp cho thầy bộ môn. Lam mà không được loại giỏi thì cô cứ liệu hồn đấy!

Cả căn-tin im phăng phắc, cô bạn năm tư gật đầu mạnh. Tiệp Bảo hài lòng xoay người Lam lại, kiểm vài câu kiểu “Xem này, áo em ướt hết rồi!” làm có xong đường hoàng mang cô đi.

Lam bị Tiệp Bảo mang vào phòng tiếp khách, khoá trái cửa, đề cô lên tường. Lam mộng mị nhìn vào khuôn mặt cô ngày đêm mong nhớ, nhìn đôi đồng tử lam đậm mê li, cô khe khẽ:

-Cậu... chủ..?

Ngay sau đó, cô bị cậu chủ áp chặt vào tường, môi cậu phủ lên môi cô, vương vấn quần quýt.

6. Chương 6

-Đau... nhẹ thôi...

Trong phòng vương vấn những nụ hôn, những tiếng rên rỉ đứt quãng. Quần áo sộc sịch, hương vị hoan lạc lan tràn. Cậu chủ ôm lấy cô hầu nhỏ, làm một chỗ dựa cho cô tựa người vào. Cái nơi ẩm ướt nhỏ bé ấy của cô hầu vẫn thế, vẫn ôm khít lấy nơi đó của cậu thật chặt. Tình yêu và nhớ nhung của 2 người trong 3 năm xa cách tạo thành ham muốn, thành những tiếng thở dốc ngọt ngào. Hoà làm một là phương pháp tốt nhất để biểu hiện sự kích động, niềm hạnh phúc của họ khi gặp lại.

Khi công việc để bày tỏ sự nhớ nhung đã xong, cô hầu nhỏ mệt nhoài vô lực tựa vào người cậu chủ. Cậu chủ dường như vẫn chưa hết “nhớ”, cậu nâng cằm cô lên hôn một cái thật sâu, nhay nghiền môi cô một hồi rồi mới buông ra.

Chỉnh tề lại quần áo cho cô hầu, cậu chủ không biết nên mở miệng nói gì tiếp theo. Nói “xin lỗi vì đã để em đi”? “Xin lỗi vì để em một mình trong 3 năm qua”? “Xin lỗi vì tôi không chịu trách nhiệm”? Hay là “Xin lỗi vì để em giặt ga”? Còn đang miên man trong suy nghĩ của mình, cậu chủ đã bị cô hầu thốt ra một câu làm suy sụp:

-Cậu chủ... cứ quên em đi là tốt nhất.

Tiệp Bảo sa sầm mặt mày, cầm vai Lam lắc mạnh:

-Tại sao tôi phải quên? Em có biết tôi tìm em khổ đến thế nào không?

Đến khi gặp được hình bóng quen thuộc này rồi, cô vẫn còn không nhận ra cậu, chạy đi mất.

-Chúng ta không thể nào!!

Lam vẫn còn nhớ như in cảnh tượng ngày hôm đó. Bà chủ tát cô một cái bạt tai, chửi cô cặn bã này kia, âm thầm muốn trèo cao. Bà còn định lột đồ cô, may có ông quản gia xin bà mới nguôi nguôi, vớt cô ra khỏi nhà cùng với đồng quần áo. Cô ngồi thần ra trước cửa nhà, quần áo tóc tai rũ rượi như vừa bị đánh ghen. Người qua đường chỉ chỗ, nói cô đủ thứ, đám hầu gái khác khinh khỉnh nhìn ra từ phía trong. Cô nhục, cô xấu hổ, cô khóc nhưng không phải vì uất ức, mà cô khóc vì sợ nỗi cô đơn khi phải xa cậu. Cô đi rồi cậu còn nhớ cô không, cô đi rồi cậu có còn không chịu ăn nữa không, cô đi rồi cậu có còn một mình cô đơn ngày sinh nhật nữa không, những câu hỏi đó cứ lần lượt ùa về trong đầu Lam, đến giờ cô vẫn còn rùng mình khi nhớ lại.

Cậu chủ trừng mắt với cô hầu. Dám cãi cậu? Dám trợn mắt vênh mặt với cậu? Cậu điên tiết lột đồ cô hầu ra lần nữa, xoay ngược xoay xuôi làm cho cô hầu chịu không nổi kích thích phải khóc lóc đầu hàng mới chịu

buông. Cậu nhếch mép ôm cô hầu nhỏ đã chinh tề ngủ say trong lòng, phong thái bá đạo lại nổi lên. Hừ, có gì cậu không muốn là không được cơ chứ?!

Đợi đến khi cô hầu thức dậy đã là 6h tối. Từ Minh đã bàn xong việc với ông hiệu trưởng. Anh ta gào thét muốn đâm cậu chủ, nói cậu chủ để anh ta đi một mình xin hộ như thế thật là vô sỉ. Xin lỗi đi, cậu vô sỉ từ lâu lắm rồi, từ lúc giả ốm để lừa cô hầu nhỏ lên giường ấy. Cậu bắt xe mang cô hầu về nhà.

Về đến nhà, Lam sợ hãi nép mình vào sau lưng cậu chủ chờ đợi cơn thịnh nộ của bà chủ. Bà chủ quả nhiên định nổi đóa lên, ai ngờ bị ông chủ ghìm lại đành ầm ỨC ngồi xuống.

Ông chủ đẩy gọng kính, lia mắt nhìn đôi trẻ hỏi:

-Tiệp Bảo, con thật lòng yêu cô gái này à?

-Có thể! Con có thể không thật lòng yêu cô ấy, nhưng cô ấy là người con yêu nhất!

-Hơn cả mẹ con?

-Yêu hơn mẹ con!

Bà chủ nghe xong câu này giờ móng vuốt muốn nhảy lên, bị ông chủ lườm cho cái lại ỉu xiu ngồi xuống.

-Được rồi, con muốn làm gì thì làm!

Ông chủ đẩy gọng kính, giờ tờ báo lên đọc, bà chủ ngồi cạnh có vẻ không đồng ý lắm nhưng cũng đành ngậm ngùi.

Cậu chủ mừng quá, “Yea...” một cái rồi nhấc bổng cô hầu lên hôn. Ông chủ thấy thế giật mình đến rớt cả kính, bà chủ mắt tròn xoe, mồm há hốc, toàn thể người hầu trong nhà dừng ở chế độ “pause”. Cậu chủ mặc kệ hành động của mình có hơi quá khích, mang cô hầu một mạch phóng lên phòng. Trước khi đi cậu còn hét vọng lại:

-Ngày mốt làm đám cưới!!!

Choang! Tiếng thủy tinh rơi xuống. Ông quản gia đứng sững sờ, cả đám người dưới tầng một vẫn một đoàn đờ như cây cơ, im ắng đến mức tiếng gió bên ngoài cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Cậu chủ... cậu chủ bình thường hay làm mặt lạnh... vừa rồi đáng yêu vãi

~~Sau đó? Sau đó cậu chủ ở phòng của mình bắt cô hầu nhỏ mặc đồng phục người hầu, gọi một đồng thức ăn lên ăn chán chê rồi chét đông chét tây, chét lên người cô hầu nhỏ rồi chơi trò S&M. Tác giả xin mạn phép lược đi mấy cái cảnh kích thích đến xị máu mũi này.

Chuyện tình đẹp như mơ của công chúa lọ lem và hoàng tử bạch mã đã đến hồi kết. Mãi về sau khi về làm rể nhà cô hầu, một tay giúp cả nhà cô hầu hạnh phúc như xưa, cậu chủ vẫn chẳng hiểu sao mình lại phải làm thế.

Rõ ràng cậu chủ không yêu cô hầu!

Cậu chỉ cưới cô hầu về vì hiện tại cô là người cậu thích nhất.

Thế nhỡ mai sau cậu lại thích người khác hơn thì sao?

Tóm lại cô hầu nhỏ đáng thương đã bị cậu lợi dụng, lợi dụng cô để giảm bớt sự cô đơn của cậu đến khi cậu tìm được người mà cậu thực sự yêu.

Nhưng mà tình cảm của cậu đối với cô hầu chả hiểu sao ngày một tăng. Cứ cái đà này, cô hầu sẽ bị cậu lợi dụng đến hết đời mất!!!

Thân tặng vananhtran945 .

Tác phẩm thứ tư-END.

Tử Bối Thiên Tài,

Thân ái!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-dung-co-hau-nho>